

THƯ GỬI DẤU YÊU (1)

Lá Thư Thứ Nhất

Anh Thương,

Viết cho anh lúc cơn sốt nó đang làm khó em, mồ hôi dẫm cả người. Em không nằm được nữa, chỉ muốn ngồi thơ thẩn. Tâm tư em bây giờ không phải là đang nhớ anh đâu, mà chỉ là đang thương anh nhiều... Nhiều lắm thì... Bây giờ cũng không phải là em đang nhõng nhẽo với anh - mà em đang thì thầm trò chuyện với anh đó. Bây giờ là mấy giờ rồi? Để em coi... mười một giờ đêm rồi. Giờ này anh đã trở về nghỉ ngơi chưa? Em hỏi là hỏi vậy thôi. Chứ anh có bao giờ thật sự nghỉ ngơi đâu? Phải không?

Buổi trưa hình dung ra anh, nắng thật chói, thật chiếu rọi, em cũng đang hâm nóng cõi lòng. Nhưng lòng em vui quá, nên băng đi mất cơn sốt. Bây giờ không thấy anh, em cảm thấy cơn bệnh thật rõ ràng.

Vài lần anh có nói với em là anh rất lãng mạn, em vẫn cố tình không muốn chấp nhận điều đó. Buổi nào đó nhìn vào mắt anh, nghe anh nhắc lại câu nói, không muốn chấp nhận cũng không được. Có một lúc quay đi, em cảm thấy buồn lắm. Nhưng bây giờ ngồi viết thăm anh, thì tâm hồn thật nhẹ nhàng. Từ lâu rồi, em đâu phải không biết, em đâu phải không hiểu, tình cảm vẫn là một bội phản chẳng bao giờ biết trước. Cho dù có muốn hay không muốn. Khi gặp anh và thương ngay phút gặp gỡ đó. Em đã chẳng hề hối tiếc những điều mà em đã tận tụy với anh.... Có đôi lúc cũng cảm thấy giận hờn, nhưng em nghĩ đó cũng chỉ là một phản ứng rất người thôi - giống như một vết sưng, nhắc nhở cho em biết, em vẫn còn hiện diện trong cuộc sống rất phức tạp này. Vẫn còn một người đang khi cúi xuống hôn mình - vẫn còn một vài điều yêu quý mình.

Tối nay em mệt mỏi, nhưng em đã chẳng muốn giữ lại những điều suy tư của em nữa. Em muốn trút dỡ lên anh, như một thứ trút dỡ mạn nòng; để rồi sau cơn sốt em sẽ không hờn giận anh nữa. Đời người, em vẫn ví như một cuộc chơi dài - như con đường tranh tài, tranh sáng. Có những điều xảy ra không vừa ý. Có những cái tát tai đau điếng vỡ nước mắt. Và sau cơn đau tưởng không thể chịu đựng được nữa, tưởng mình sẽ đánh mất mình đi mãi, thì em lại ngẩng mặt lên, thẳng thắn thách đố những hạt định mệnh. Cứ rơi nữa đi, xem hạt nào còn lại và hạt nào vỡ đi. Và vỡ đi hay còn lại đều bị đất như nhau. Cho nên em cứ mặc cho định mệnh nó vỡ trên em thì em vẫn đứng vững bước tới, vẫn ngẩng mặt thách đố không ngừng nghỉ.

Đời sống của em là một chuỗi ngày mơ mộng, nhưng em chẳng bao giờ dấu giếm gì anh. Em mơ mộng nhưng lại không lãng mạn, hoàn cảnh nào cũng khó có thể chi phối được em. Một gặp gỡ bất thường, một tán tỉnh ngộ nghĩnh. Chỉ đủ khiến cho em bật cười khúc khích, rồi thôi... Nhưng là một áp ủ triu mến, riêng tư. Khi em nghiêng đầu, ép mặt xuống bên gối, nghĩ đến một điều yêu quý của em, điều yêu quý có một nụ hôn rất nồng, có một vòng ôm rất quấn quít, có một thăm hỏi rất nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng rất đủ để em nghĩ rằng anh đang chờ hững và em có cơ để hôn anh, hôn mà chẳng nói.

Đời sống chung quanh anh là những cơn lốc, anh cần có một khoảng trống để xoay chân, em từ đâu đó, tình cờ đi đến như một cố ý, không làm vướng chân anh, nhưng đôi lúc cũng khiến anh lúng túng.

Và em đối với anh bỗng là một lãng mạng bất ngờ. Ban đầu là một ngỡ ngàng thích thú. Và sau đó vẫn là một đường mòn quen thuộc mà anh đã đi qua. Em bây giờ đó, đã tình cờ đến thì cũng lại tình cờ đi. Em giúp anh có một khoảng trống để xoay đủ vòng, em giúp anh tháo gỡ một phiền toái bất ngờ đang trong những ngày vừa qua. Dĩ nhiên là em rất buồn nhiều, nhưng đời sống đầy những cơn lốc xoáy của anh sẽ dễ chịu hơn, hiểu không? Anh yêu dấu.

Lá Thư Thứ Hai

Bây giờ thì em không, không là nhớ anh, chỉ là cảm xúc khi em vô tình cầm lấy hộp thuốc "555" mà em đã mua từ lâu. Hình như em đã gửi cho anh mười chín điếu thuốc. Còn lại chỉ một điếu cuối. Ngập ngừng quá, nửa muốn gửi tiếp cho anh, nửa muốn giữ lại. Điếu thuốc cuối chắc sẽ nhạt lắm phải không anh? Em bắt chột nhận được cái cảm xúc sâu kín do em gửi lá thư đầu tay cho anh. Từ dạo đó đến nay thời gian chỉ bằng một cái chớp mắt nhẹ nhàng thôi. Vậy mà, như đã xưa cũ lắm rồi. Vậy mà thân quen như một vùng kỷ niệm mịt mù yêu dấu nào đó. Anh nghĩ em đang viết văn ư! Không dấu. Nhưng nếu là một bài văn đi nữa, thì em cũng chỉ viết cho mỗi mình anh đọc thôi. Bởi vì cũng chỉ có mỗi anh mới cảm nhận được hết những cảm xúc của em mà thôi. Giờ mới chột biết vì sao mình thương một người, vì sao mình trầm nổi với một người. Tâm tư em vốn vẫn là một vùng biển lặng, một bờ bến rất bình yên. Nhưng bây giờ với một tìm biết bất ngờ. Với những sóng, những góc, những nắng, những bão vừa qua... Thì lại cũng trầm lặng hơn. Nhưng dù sao đi nữa... dù đời sống phía trước có vật vã em như thế nào thì trong một góc vắng thẳm kín của tâm tư em, nào có ai có thể ngăn cản được một thương yêu anh, và ở anh rất thân thiết, rất nhẹ nhàng.

Bản thân em có ngăn cấm thì cũng vậy thôi. Vì thẳm kín bao giờ cũng là thẳm kín. Em lại đang tán tỉnh anh đó, sợ không? Điếu thuốc cuối có lẽ sẽ rất nhạt, anh có ngại hút không?

Sáng nay, em băng ngang đường đi. Lúc đi qua cây bách điệp, thấy chiếc lá bách điệp này đong đưa, em thích cái màu xanh của nó, không thích cái sắc nhan của nó. Nhưng em vẫn hái, em gửi đến anh. Chắc lúc anh đọc thư thì màu xanh của nó đã chuyển màu. Thật ra, nó mất đẹp đi nhiều khi em cắt mất cái cuống của nó. Ý nghĩa gì đi chăng nữa thì anh vẫn in đậm trong tâm tưởng em với đời sống hoa thơm cỏ lạ của anh, lúc nào em vẫn nhớ đến anh, như hoa bông gòn nương theo gió đến cạ nhẹ lên má anh, nghe. Anh thương của em.

Cỏ Hoang